

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΡΕΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Αυτό μου φτάνει γιά να τό ξεχάσω όλα και νάμαι ευτυχισμένη.

— Καλή μου μαμά!
— Δέν πήγες στο νεκροταφείο, Ίωάννα.
— Όχι μαμά. Μου υποσχέθηκες πώς θά πάμε τό απόγευμα.
Δέν είν' έτσι;
— Ναι, παιδί μου.

Πραγματικώς τό απόγευμα ή μαρκησία δέν περίμενε να της βρενωθεί ή Ίωάννα τήν ύπόσχεσί της. Άπεσούθη στο δωμάτιο της γιά να ντυθή και ειδοποίησε και τήν κόρη της να κάμει τό ίδιο.

Ή Ίωάννα ντύθηκε γρήγορα - γρήγορα. Φόρεσε μιá σκούρα, κένθημη φορεσιά που της πήγαινε θαυμάσια.

Όταν βγήκαν στο δρόμο είδαν να φτανή από μακριά ένας μικρός χωρικός, κρατώντας ένα μεγάλο μπουκετό λουλουδία. Ο μικρός πλησίασε, χαϊρέτησε και τις άκολουθήσε.

Ή Ίωάννα κατάλαβε ότι αυτό ώρείλετο στην καλοσύνη της; μητέρας της και συγγενική της.

— Εύχαριστώ μαμά... ψιθύρισε.

Ή άτυχη κόρη άνοιωθε τήν καρδιά της βαρεία. Νόμιζε πώς δέν θά μπορούσε να πράξει ως τό νεκροταφείο.

Κι όταν έστρωσαν ένα σοκάκι κι άντικριστο από μακριά τις έθλιβερες κορυφές των υπαρισσιών του κοιμητηρίου, καταμάτησε γιά μιá σιγμή και σφύγγισε τον ιδρώτα που βρέχε το μέτωπό της, παρά τήν ψυχραδίτσα που κανε.

Ή μητέρα της άνησούχησε.

— Είσαι άδιάθετη, Ίωάννα; τήν ρώτησε.

— Όχι, όχι μητέρα, είπα με ζήση φωνή.

— Άκουσε, παιδί μου...

Άν νομίζεις πώς ή έπίσκεψίς αυτή στο κοιμητήριο θά σου κάμει κακό, να γυρίσουμε πίσω θά πειλούμε να άνηθι γιά τον τάφο του, με τον μικρό και θά του δώσουμε άκόμη χρήματα γιά να διαβάσουν ένα τριτάγιο...

Μά ή Ίωάννα άρνήθηκε.

— Είμαι καλά, μαμά. Πάμε...

Ή μαρκησία προχώρησε, χωρίς να πη παύ τίποτε. Κι ή Ίωάννα βάδιζε κλάι της σιωπηλή, βυθισμένη σε σάψεις. Ναι, ύπεφερε, υπέφερε πολύ, μά είχε υποχρέωση ίση ή να του πάλι ή ίδια λίγα λουλουδία στον τάφο του. Ή δοκιμασία αυτή θά τήν τσάκιζε ίσως ψυχικώς, θά τήν άρρώσταυε. Μά τόσο τό καλύτερο. Προτιμούσε ν' άρρωστήσει και να πεθάνη κι' αυτή! Ήταν τόσο βαθειά άπελιτισμένη!...

Όταν πλησίασαν τέλο; στο νεκροταφείο ή άγωνία της είχε μεγαλώσει. Άνάστανε δύσκολα, νόμιζε πώς κέποιο άόριστο χέρι της έπιφυγε τό λαιμό.

Προσκαθόσε μολαταύτα να μη δείχνη τήν ψυχική της όδύν. Φοβόταν μήπως ή μητέρα της, βλέποντας τήν κατάστασί της τήν άπεμάκρυνε άκείθεν διά της βίας.

Μπήκαν στο νεκροταφείο κι' άφησαν τον μικρό χωρικό που κρατούσε τό λουλουδία να προηγηθί. Αύτός θά του; έδειχνε τον τάφο.

Ή Ίωάννα προχωρούσε σάν ύπνωτισμένη. Αισθανόταν τά πόδια της κομμένα, έννοιωθε τήν άνάγκη να καθίσει κάπου, κι' όμως προχωρούσε - προχωρούσε...

Έξαφνα ο μικρός χωρικός στάθηκε κάπου λίγα βήματα άπρό;ς. Ή Ίωάννα κατάλαβε... Βρισκότουσαν κον-

τωςε τότε τις δυνάμεις της, προχώρησε λίγα βήματα, τρεκλίζοντας σάν μεθυσμένη, και σεριάστηκε πάνω στον τάφο του άγαπημένου της, ξεσπάζοντας σε δυνατούς λυγμούς.

Ή μητέρα της έκλυσε τό κεφάλι της, άσπαστάως και άπομακρύνθηκε μερικά βήματα. Κατάλαβε πώς; έβλεπε να τήν άφήση μόνη της στη βαθειά της λύπη.

Ή Ίωάννα έκλαιγε πού άπαρηγόρητα, έκλαιγε σπαρακτικά, άπελιτισμένα. Δυνατά άναφυλλητά τήν έκαναν να σπασταράη όλόσχημη... Άπό τό στόμα της; έξέφυγαν λόγια ποναμένο, λόγια άπεριγραπτης όδύνης:

— Ζώζις... Άγαπημένε μου!.. Ζώζις... Ζώζις... Θεέ μου, γιατί να πεθάνη;... Σ' άγαπούσα τόσο!... Τό ήξερις... σ' έλάτρευα, άγαπημένε μου, γλυκέ μου, χρυσέ μου Ζώζις... άγάπη μου, φτωχή μου άγάπη, καλέ μου!..

Έκλαιγε άρκετή ώρα, άγκάλιαζε και φιλούσε τό σταιρό του τάφου του, ήταν σπαραγγιός να τήν άκούη κανείς, ή μητέρα της όρθή λίγα βήματα πού περα σιγόκλαιγε κι' αυτή, δέν ήξερε τι να κάνει... Να τήν άφήση να κλάψη ως πού να ξεθυμάνη; Να τρέξη και να τήν άπομακρύνη από κεί πέρα;...

Άπό τήν δύσκολη αυτή θέσι τήν έβγαλε ο έρχομός του παππά. Τόν είδε να πλησιάζη κι' αίσθάνθηκε άνακούφισα.

— Ίωάννα, παιδί μου! φώναξε στήν κόρη της.

Ή Ίωάννα δέν τήν άκουσε. Έκτεθε τότε και τήν πήρε από τό χέρι.

— Παιδί μου, κόρη μου φάνε παιά, καλό μου παιδί... Σήκω έπάνω... Έρχεται ο παππά;... Δέν πρέπει να σέ διασώσ' αυτή τήν κατάστασι, φτωχό μου παιδί!..

Ή Ίωάννα δέν έφερε άντίρρηση. Ήταν ύπερήφανη κόρη και δέν ήθελε να τήν δουν σ' αυτή τήν κατάστασι.

Συγγράτησε τή λύπη της, έσφιξε τήν καρδιά της, σηκώθηκε έπάνω και σφύγγισε τό δάχτυλό της. Ήταν καιρός της, ο παππάς είχε φτάσει. Τους χαϊρέτισε κι' άρχισε να διαβάζη τό τριτάγιο.

Έπί τέλους τό καθετί τελείωσε. Ο παππάς κι' ο μικρός άπομακρύνθησαν. Ή μαρκησία πλησίασε τήν Ίωάννα, τήν άγκάλιασε και της είπε:

— Παιδί μου, πρέπει να πηγαίνουμε. Είστες ένα ιερό και θλιβερό καθήκον να έκπληρώσει και σε βοηθήσει να τό κάμεις. Τώρα πένα σέψου λίγο τον έσσυτό σου, σέψου τήν ύγεια σου σέψου έμένα, τή μητέρα σου. Άν ήξερες πόσο μου στοιχίζουν όλα αυτά!..

Ή Ίωάννα 'ρίχτηκε συγνημένη στην άγκαλιά της μητέρας της:

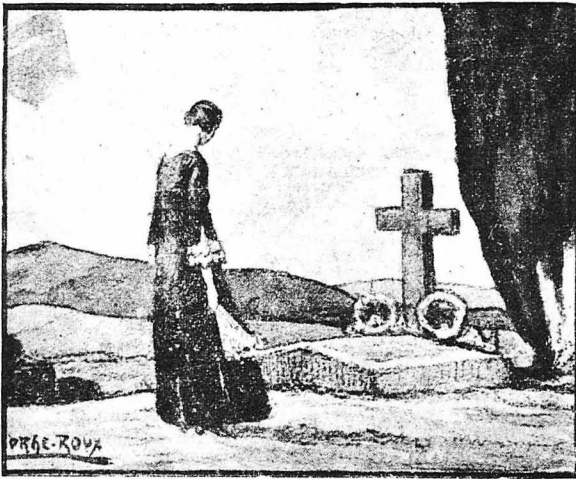
— Μηταρούλα μου!.. Σ' εύχαριστώ... Είσαι τόσο καλή!..

Πλησίασε κατόπιν στον τάφο του Ζώζις, γονάτισε κοντά στο σταιρό και προσευχήθηκε. Έσπασε ύστερα, φίλησε τό σταιρό και ψιθύρισε:

— Ζώζις, γλυκειά μου άγάπη, φτωχέ μου, άτυχε Ζώζις, χαίρε!... Θι συναντηθούμε μιá μέρα στους ουρανούς!..

Όταν σηκώθηκε και σηγήριχθηκε στο χέρι της μητέρας της γιά να φύγουν, τό μάτια της; ήσαν βουρκωμένα. Συγγράτησε μολαταύτα τή λύπη της, βγήκαν όπ' τό νεκροταφείο και πήραν τό δρόμο προς τό σπίτι. Σ' έλο αυτό τό διάστημα κι' ή μαρκησία κι' ή Ίωάννα δέν άντιλάλασαν λέξι. Ήσαν βυθισμένες σε τένεψις. Ή μαρκησία σκετόταν τό συνοικέσιο με τον κ. Μαρσεσάν. Θι τελείωναν παιά όλα;

(Ακολουθεί)

Ή μαρκησία προχώρησε πρώτη...

